

„Danstieren“

Haltværdigt Arbejde og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstieren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Årsgang.

De Årsvende Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Brevbreve til „Danstieren“ indsendes til Redaktionen, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, behøves ikke at være betalte.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen behøves man til at sende Besked. Skulde det ikke hjælpe, behøves man henvende sig til „Danstieren“'s Kontor.

Naar Paalæse henvender sig til Felt, der ansees for at være af Interesse, behøves De altid omtale, at De saa Anstændigt i dette Blad. Det vil være til gavnlig Borte.

Kostbar lutherisk Kirke. Missouririfsnodens Menighed, Grace lutheriske Kirke, i St. Louis, Mo., har nylig lagt Hjørnestenen til en ny Kirke, som er beregnet til at koste over \$100,000.

Den lutheriske Synode i Austrorien, som staar i Forbindelse med Missouririfsnoden her i Amerika, tæller 38 Præster, 182 Menigheder og Prædikepladser, 14,501 Medlemmer, 9,240 Kommunikanter samt 67 Skoler med 59 Lærere. — Det maa man lade Missouririfsnoden, at den lader Skolen følge Kirken.

Det er ikke uden Interesse, at medens baade den republikanske Nationalkonvention i Chicago og den demokratiske Nationalkonvention i Baltimore aabnedes med Bøn af en katolsk Geistlig, saa er Dr. E. J. Dornhager, Præst ved en lutherisk Kirke udført til at aabne det Nationale Progressive Partis Konvention i Chicago med Bøn.

De olympiske Lege i Stockholm, Överrig, aabnedes med en fort Prædiken af Poppræsten, og siden holdt en engelsk Præst Bøn, og Forjættelsen sang Luthers Krigssalme (Vor Gud han er saa højt en Dage). Saa holdt Kronprinsen en Tale, der stemte vel overens med det foregaaende. I den Anledning bemærkede „The Natio.“, at Svenskerne har lært at tage deres Religion med ogsaa til deres Sport. Maa de aldrig glemme det.

I en Anmeldelse i „Lutheraneren“ af Bogen, „Lægmandsbewægelsen i Tyskland“ hedder det bl. a.: „Lægmandsbewægelsen er bleven en Magt inden for den lutheriske Kirke i Europa. Den begyndte med Hans NIELSEN i Norge, og gennem hele forrige Århundredes har Bewægelsen kæmpet sig frem og vokset sig stærk, saa den ikke kan trænges tilbage mere. Saaledes er det i Norge, Danmark og Överrig, og nu er ogsaa det lutheriske Tyskland kommet med. — Naar der herovre tales og skrives om Forholdene inden for den lutheriske Kirke i Europa, er det ikke stort andet, man naar at vide end om rationalistiske Professorer og Prædiker. . . Det er med det, som naar man hjemme skal fortælle noget om den lutheriske Kirke herovre, saa faar man det Indtryk, at Lutheranerne herovre ikke gør andet end trættes og kæbles om Væren og haffer Sjælene ud paa hinanden i Fanatismen. Begge Billeder er skæve. Der er mere at sige.“

Det turde være af Interesse for vore Lærere at se følgende, som tidligere Prof. A. R. Westergaard ved Skolen i Des Moines skriver i „Kors og Stjerne“: „Medens der i Danmark høres Klage over, at en lovfærdig Part af Højborgdommen

er uden Kirkelig Sans, er en faadant Klage ubort i Amerika. Og efter mit Kendskab til Forholdene vilde den ogsaa være ugrundet. . . De danske Højborger i Amerika ligger lige op ad Kirken. Det overvejende Flertal af Eleverne pryder Bænken i Kirken om Søndagen, og faar dog Tid ved Siden af Arbejdet at dyrke Sport og Leg. De unge Danikere, som er født og opvokset i Amerika, elsker Amerika og holder af Stjernebanneret, som rimeligt er; det modsatte vilde være unaturligt. De taaler ikke nedfattende Tale om Amerika.“

I en anden Forbindelse skriver V.: „Udviklingen har belært os om, at der ikke er noget andet Grundlag at samle paa end det Kirkelige“. Dette siges i Forhold til Part. J. Q. Grundtvigs Forslag paa at samle Danstieren i Am. paa blot nationalistisk Grundlag i „Danstier Kollektivfund“.

Præsident Tafts Modtagelsestale.

Den Tale, som Præsident Taft holdt, da han den 1. ds. blev officielt underrettet om sin Gennemværelse i Washington, er af en længde — ca. 10,000 Ord.

For Resten mangler den heller ikke Klarhed og Digtighed for Ørigt.

Sar der før været Klarhed med Hensyn til, hvor Taft staar, om han er progressiv eller „stand-pat“, saa er saadan Klarhed nu for bestandig borte.

Man vil mindes, at Præsidenten for godt et Par År siden vilde „læse“ „Insurgenterne“ ud af det republikanske Parti, men det lykkedes ham ikke.

Nu har han gjort Skridtet. Han har i Grunden ladet fortaas, at han de, der følger ham som Partiføder, har Krav paa Navnet Republikanere.

De fornævnte Mærkefæger, som konfronterer Valgerne, lagde Præsidenten, er at værne om Nationens Institutioner og bevare Konstitutionen, som trues, lagde han, fra den ene Side af det demokratiske Parti og fra den anden af disse Republikanere, som har forladt Partiet og vil prøve deres Lykke i et nyt. Naar Taft i Betragtning satte Tafts Tariffen, i Demokraternes Forslag om Reduktions- og nærstående Lovbestemmelser ligger Hæren for Forretningstræk og haarde Lidet.

Han angreb Demokraterne paa andre Punkter end Tariffen; han refererede saaledes spicielt til Partiets Prædike i Repærentantshuset af at forsætte Marinepolitikken at bevilge til to Krigsskibe om Aaret.

Taft nævnte hverken Col. Roosevelt eller Guv. Wilson ved Navn, men refererede til begge. Medens han ikke behøvede nogen af dem for socialistiske Doktriner, lagde han, at mange af deres Hensigtninger maatte stærkt deraf.

Han sluttede med Gennemgaaelse af, hvad der er opnaaet under hans Administration, og han appellerede direkte til de konservative Valgere blandt Demokraterne om at stemme med Republikanerne paa Valgdagen. I Slutningen af denne Appel siger han: „Til dem appellerer jeg som til alle Republikanere om at forene sig med os i et alvorligt Forslag paa at afvende den politiske og økonomiske Revolution og Forretningssammelse, som et republikansk Næderlag vil medføre. Saadan Ulykke vilde ramme Arbejderen haardt. Maa vi ikke haabe, at han vil se, hvad der er hans virkelige Interesse, vil se Klarheden i Angrebene paa de eksisterende Institutioner og bedrageriske Løfter, grundede paa ubestemte Goder, hidrørende fra ubestemte Forandringer?“

Der er intet i Præsidentens Tale, der beviser hans Standpunkt klarere end hans Opfordring til konservativ Demokrater om at stemme for ham for at sikre Fortættelsen af nærstående Administration.

Nu vel, Tafts Standpunkt som Standpatter, eller hvad man rettest vil kalde det, kunde jo være ærligt nok, men — ja, der er et Men ved dette Standpunkt for Tafts Bedømmende, og dette Men er, at dersom han havde indtaget samme Standpunkt i 1908, saa var han rimeligvis aldrig blevet Præsident;

han minder os Danstier altfor meget om „Roué Rendebæbe“.

En Ting synes os underligt — at han laar saa stærkt paa at værne om vore Institutioner og vor Grundlov. Hvad mener han, naar han stiller Joakim Værn som Nr. 1 i Valgtampen? Er der da nogen, som har forsøgt at angribe vor Konstitution?

Og ellers — Konstitutionens Fortættelse har jo selv forudset, at den efterhaanden kunde komme til at trænge til Forandringer, ellers havde de ikke givet Regler for Forandringer.

Der er nu den længe omtalte Forandring i Valg af U. S. Senatorer. Er det direkte Folkevalg af U. S. Senatorer, Præsidenten sætter sig imod?

Bed Institutioner tænker han formodentlig i første Række paa Dommerembedet over for Talsen om „Recall“ af Dommere eller deres Afgørelser.

Men Migt kan jo da ikke blive gjort til Lov eller blive praktiseret, før det paa grundlovsmaasig Maade bliver vedtaget som enhver anden Konstitutionsforandring.

Naar selve Grundloven er vedtaget af Folket og saa forandres af Folket, hvorfor skulde saa Dommerne som en Klasse være hævet over Loven?

Det forekommer os, som Tafts første „isue“ er rettet imod denne Grundlovsforandring: „Regering af Folket, ved Folket og for Folket“, som er Grundlaget for vor Konstitution, og som Roosevelt saa stærkt hæder.

Det store „isue“ for os er: Skal Interesserne og „the bosses“ styre Landet? eller skal det styres af Folket uden Forskel paa smaa og store?

Titanics Undergang.

Af Ruar Marius Hansen, Staplehurst, Neb.

IV.

Et fejlslagent Haab.

De rejssende paa „Titanic“ gik med den Fortættelse, at Skibet, de var om Bord paa, var farefri og uskædiget; selv i den første Tid efter skollissionen med Isbjerg, haabede man, at der ingen Fare var paa Tårde. Men det viste sig, at deres Haab slog fejl.

Milliardæren Oberst John Astor var ogsaa paa det lykkende Skib. Han er jo ikke alene bekendt som en Vengefyrte, der byggede Pragthoteller, men som en modig Officer fra den spansk-amerikanske Krig og villig for den ægtefællelige Kollette, som nylig slog. Han havde levet 20 År sammen i Ugetfab med sin Sustru; saa blev han ved hende og gav hende Skilsmissebrev, medens han ægtede en anden Kvinde. Det viste sig at være vanskeligt for Nigmanden at faa en Præst til at fuldbyrde dette af den hellige Skrift forbudte Ugetfab.

Endelig var der en, som „hed paa Krogen“ og vidde Parret, mod at de betalte 4,000 Dollars derfor til det Pærnehjem. Af, at nogen Præst kunde bevømme sig til at foretage en saadan Viesse, der som i Stand fik imod den hellige Skrift! ret som om milde Gaver formaar at lætte Guds klare Ord om Ugetfabsskilmisse og fornyet Ugetfab for adskillige ud af Præst.

Nu havde dette Par været paa deres Prædike og vendte til, da Katastrofen saa kom, blev de ngiftede stulte. Obersten blev paa det sykkende Skib, medens hans Fru kom om Bord i en af Redningsbaadene. Ved Afkæden lagde han til hende: Paa Gensyn i New York. — Han haabede paa at blive reddet paa en eller anden Maade; men dette Haab slog fejl. Dog, de mødtes ganske vist i New York; men da var Nigmanden lig.

For mange af „Titanic“'s Passagerer, rige og fattige, der nærede et forfængeligt Haab, det sender Herren alene. Men det er jo saa almindeligt, at man i Livets alvorlige Tider, særligt over for Uden, taler om Gensyn og træster hævandte med Mødet i Himlen; men for vantro Menneskers Bedømmende er den Trøst og det Haab endnu mere Grundløst end det, Nigmanden næ-

rede. Job taler om nogen, hvis Haab skal briste og hvis Tillid er som Spindelvæv“ (8, 14) i Spindelvæv er kunstfærdigt og fint; men det ienderrives af Stormen og vandre Magter. Saaledes kan et vantro Menneske lig en Udderflop i Valgtampen? Er der da nogen, som har forsøgt at angribe vor Konstitution?

„Jeg kan ej drømme, ej sove sødt, i Hjerte og Hjerne det bruser; Min Kro er rokket, mit Haab er dødt, Indbildning ej mer mig beruser; Men hvor jeg gaar, For Dje staar Mig Kors og Saar Og Kampen, som Hjertene knuser.“

Derfor du, min Væjer, har næret et forfængeligt Haab, noget Udderflop, da gid det maatte gaa dig, som det gif ham, der skrev de første Verser, saa dit jafste Haab kan dø, og du maa blive adru fra din egen Indbildnings Veruelse. Og er det det, da vend dit Blik mod Kampen Jesus fra Nazaret, se paa hans Kors, Saar, Opstandelse og Sejrr, og da vil han give dig „et levende Haab.“ Du vil da kunne modtage den Opstandelses Ord: „Jeg lever, og I skulle leve.“ „Jeg er Opstandelsen og Livet.“ Og er Kristus bleven vort Haabs Grundvold, da faar man den høje Udfigt til Gensyn ikke i New York men hjemme i det ny Jerusalem.

I Danmark laa en ældre troende Mand paa sit Dødsleje. Fra dette med Evigheden for Dje lagde han: „Griff Mod! Bi maa aldrig le en Stridsmand forlagt. Sorg og Suk hører hjemme i Vensameret. Naar jeg skal begraves, skal det ikke være en Sorgesest, men en Glædesfest. Skulle Jubeltoner! Det er Genslang af et levende Haab.“

En døende Ufster lagde: „Det er let at dø, naar man ved, at Kristus er dødt for os.“ Det er igen det levende Haab, som forlyster sig i Kristus.

Vort Haab er ej paa Drømme bygt. I Luften ej det hvæver; Men hviler paa Gudsordet trygt Og paa, hvad Hjertet træver; Det Haab om Liv og Salighed I Herrens Lys og Herrens Fred Til Himlen op os hæver.

Hilsen og Tak til Benner paa Vestkysten.

Naar man maa rejse igennem Wyoming, Utah og Nevadas store Østener for at komme til Pacifickysten, Landet med de skønne Bjerge og Dale, Drangelunde, Vinggaarde, Frugttræer og mange andre Sædvanligheder, da ledes Tanken naturlig hen paa Israels Børns Vandring gennem Ørkenen til Forættelernes Land Kanaan og paa alle Guds Børns Vandring gennem denne Verdens Ørken til det himmelske Kanaan. Ja, fordi vi hver Dage maa mærke Sunden og dens Følger, bliver jo vort Liv her paa Jord at ligne ved en Ørkenvandring. Dog, ligesom Rejsen i Ørkenstatene hist og her gaar igennem Døser, frugttræer Dale med Vandløb, Træer og frodige Marker, saa forunder Herren jo ogsaa os, sine Børn, at der paa vor Ørkenvandring gives mange skønne Døser, Naadestunder, hvor den trætte Vandrer styrkes, saa vi ikke forsmægter paa Rejsen. Saa danne Naadestunder er det jo, hvor Gang vi faar Lov til at mødes med „en Broder- og Søsterfloer paa Rejsen til samme Hjem“, det himmelske Kanaan, det nye Jerusalem herover, hi, hvor der er en Sabatshvile tilbage for alle dem, som lidet bestandige i Troen indtil Ender.

Som en saadan skøn Døse paa Livsvejen vil vi mindes vort Be-

gaa Vestkysten i Forsommeren, hvor vi fik Lov til endnu en Gang her paa Jord at mødes med saa mange gamle Venner. Jeg fik nemlig fra Pastor Thoreby og Menigheden i Eugene, Ore., en Indbydelse til at besøge dem en Gang i Sommerens Løb, og da vore Folk her i Marcus og Øens hørte om nævnte Indbydelse, foreslog de, at min Sustru skulde rejse med, og da de saa tilbød at betale hendes Billet, blev det saa fristende, at hun besluttede at rejse.

Søndag Eftermiddag den 16. Juni efter Gudstjenesten begyndte vi da vor Rejse fra Marcus og ankom Kl. 10 om Aftenen til Council Bluffs, det Sted, hvortil saa mange fære Minder fra Studenterdagene i Blair knytter sig. Efter at have overnattet i C. B. Søndag Nat afrejste vi med U. P. Banen fra Omaha Mandag Middag og ankom til Selma, California Torsdag Morgen den 20. Juni; og her i Fresno Co., vor første Arbejdsmarkt, standsede vi en halv Snees Dage og besøgte saa mange gamle Venner, som det i Løbet af den Tid kunde lade sig gøre. Søndag den 23. Juni var vi samlet med Pastor N. S. Nielsen og Menigheder i Selma og Del Rey, næste Søndag, den 30. med Pastor Engholm og Menighed i Gaston og samme Dags Aften hos Pastor S. Hansen i Fresno.

Paa Rejsen til Eugene gjorde vi en Afstiftelse til San Francisco, hvor vi opholdt os en Dag hos vore gamle Venner Pastor A. S. Jensen og Sustru. I Eugene, Oregon, boede vi saa en Uge i Pastor Thoreby og andre Venners Hjem og var samlet til Nader den 4. Juli, Søndag den 7. og ved flere Aftenmøder. Det var rare Dage, vel besøgte Nader, især 4. Juli og Søndag; foruden de gamle vante Ansigter faas der jo nu adskillige, som er ankomne fra andre Egne, siden vi forlod Eugene.

Nu, da vi lykkelige og vel er hjemme igen, tænker vi med Glæde paa Turen. Det var i Juni Maaned den 18. Mar, siden vi første Gang rejste til California for at optage Gerningen i den lille Menighed i Gaston; naar vi nu ser den Fremgang, som er sket baade i denne og de andre Menigheder paa Vestkysten, hvor er der da Grund til at sige Herren Tak for al hans Naade og Trofasthed.

Da vi ikke kan overkomme at skrive til hver enkelt, sender vi gennem disse Linier en kærlig Hilsen og Tak for Gæstfrihed og Samvær til Præstefloer og Venner i Selma, Del Rey, Gaston, Fresno, San Francisco og Eugene, med Tak og Bøn om at Herrens Naade og Belsignelse fremdeles maa hvile over Præstehjem og Menigheder.

Marcus, Ja., den 30. Juli 1912. P. Rasmussen.

Dødsanmeldelse.

Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at Frederik Peter Jensen den 7. Juli hen'ov blidt og roligt i Troen paa sin Frelser, i sit Hjem, Tacoma, Wash. Hans Forbærd fandt Sted fra St. Pauls dansk lutheriske Kirke dertil den 11. Juli.

Frederik Peter Jensen var født i Sorup paa Lolland den 23. Maj 1833 og opnaaede saaledes en Alder af 79 År. I Aaret 1866 kom han til Amerika sammen med sin nu eksisterende Sustru og eneste Søn Kristoffer Peter Jensen, bosiddende i Tacoma. De bosatte sig først i Racine, Wis., hvor de opholdt sig en Del År, rejste saa til den danske Koloni ved Elk Horn, Iowa, hvor de købte Farm 3 Mil Syd for Væjen. For ca. 24 År siden fulgte de samme og købte 80 Acres tæt ved Væjen, hvoraf de igen fulgte 40 Acres, som tilhører vort Børnehjem der. Deres Hjem laa tæt ved Høffskolen, og mange er de Elever, som i Aarenes Løb har gaaet ud og ind ad dette gæstfrie Hjem. Frederik Peter Jensen er derfor ikke alene kendt af de fleste Danstier i det store Settlement ved Elk Horn, men ogsaa af mange andre ud over Landet, der har været Elever paa Elk Horn Høffskole. Pastor Støgaard, Præst for den danske Menighed i Tacoma, beretter følgende:

Frederik Peter Jensen har jo været bogelig i flere År, men især det sidste halve År har han været meget skrøbelig og lidt meget, saa han kom til at længes efter, at vor Herre vilde lukke op for ham, saa han maatte gaa ind der, hvor der er Svile for den trætte Vandrer. Trods Engdommen gav vor Herre ham den Naade at bevare sine Nædsøner til det sidste. Kærligt blev han plejet af sin trofaste Sustru, Søn og Svigerbatter, ligesom mange Venner kappedes om at hjælpe ham i hans Strøbelighed. Vi holdt af ham og hans fromme Sustru. For mig var det en Glæde at besøge disse Venner; og der var især et, som man mærkede saa stærkt hos ham i det sidste: han var bange for at slippe den Frelserhaand, som han nok først havde fundet, da han kom hen i Manddomsaarene.

Jeg har selv meget at være dette Hjem taknemmelig for, særlig fra Elk Horn, idet jeg ogsaa der havde mit Hjem (Mrs. Petersen er min Moders Søster). Der er noget demodigt for os, der er naet halvvejs Støvels Alder at se vore Slægtninge og Venner i Støvels Alder tegne den ene efter den anden, men Gud naar Lovet for det store, evige Haab formodest vor Herre Jesus Kristus.

C. Krogh, Luck, Wis.

Fra Næbild-Parkens Obergivelse.

Dansk-amerikansk Nationalparks Kontor, 1135 Fulton Ave., Chicago, 5. Aug.

Prolog.

Der gaar et Pust over Vand — Det er de Tusinders kærliche Tanker Det er de Tusinde Hjertier, der banker Mod Hjemlandets effede Strande.

I Storer vandred fra Hjemmet vi ud, — men vi stotte paa Gud Og paa et Par kraftige Sønder. Et „Lykke paa Rejsen,“ — Farvel til vor Mod'er, — Var Vlykten end lille, dog Toren var stor, Som over hver Modgang spænder.

Det var den Slags Folk, som rejste bort Og tro Kampen op i de jærne Egne, Vled spredte som Åner for Vinden. Maafløe Røggen blev froget og furet i Kanden, Maafløe en og anden af os maatte legne, Naar Naget, vi bar paa, blev alt for haardt.

Vi har lidt, vi har stridt, vi har baret vor Arm Snart i Øernes Travlhed, Fabrikernes Rarm, Og snart paa de vidstrakte Stetter — Door forud kun Nædheden satte sit Spor, Hor vi hjulpet at dyrke den nye Jord Og fremtrulle frugttræe Bletter.

Men det var ej altid den slagne Vej; — Dog Kampen og Trængslen vi ændede ej, Stømt mangt et Haab maatte briste, Med nedvælt Sejrsghed, med uværfet Mod. Hor vi kæmpet os fremad, Rod for Rod Mod Maalet, vi ej vilde miste.

Det Maalet er naaet, — vi har taget Mand De bedste derovre, vort Navn har en Klang, Som kun saa har formaat at vinde. Vi blev Borgere tro, fulgte Landets Skif, Men glemte dog ikke et Øjeblik Vi var Danstier her inderst inde. Og derfor idag — Naar der er Pust over Vand — Det er de Tusinde Hjertier, som banker, Det er de Tusinders kærliche Tanker, Der flyver mod Hjemlandets Strande.